

AZ ÉLET IGÉJE – 2015. július

„Bízzatok, én legyőztem a világot!” (Jn 16,33)

E szavakkal zárul Jézus búcsúbeszéde tanítványai körében.

Jézus most elhagyja a földet, és visszatér az Atyához, a tanítványok pedig a világban maradnak, hogy folytassák művét. Jézushoz hasonlóan őket is gyűlölni és üldözni fogják, még halálra is adják őket (vö. 15,18.20; 16,2). Jézus jól ismer minden nehézséget és próbatételt, amellyel baratai találkozni fognak: „A világban üldözést szenvedtek” – mondta épp az imént (16,33).

Jézus az utolsó vacsorán összegyűlt apostolokhoz szól, de szeme előtt lebeg a tanítványok minden nemzedéke, akik a századok folyamán követni fogják. Ránk is érvényes, hogy az utunkat kísérő örömök mellett ott van az „üldöztetés” is: a jövőt illető bizonytalanság, a munkanélküliség, a szegénység és a betegség, a természeti katasztrófa vagy a háború szenvedései, az otthoni vagy a népek közötti erőszak. Ott vannak a kereszténységünkben adódó üldöztetések is: a mindennapos harc, hogy az evangéliumhoz hűen éljünk, a tehetetlenség érzése a társadalomban, amely mintha közömbös lenne az isteni üzenettel szemben, vagy a gúnyolódás, a lenézés, sőt még a nyílt üldöztetés is az egyházzal szemben álló emberek részéről.

Jézus személyesen is átélte, tehát jól ismeri az üldöztetést, mégis azt mondja:

„Bízzatok, én legyőztem a világot!”

Hogy mondhatja Jézus, hogy legyőzte a világot, amikor néhány pillanattal azután, hogy ezt kimondta, már el is fogták, megostorozták, elítélték, a legkegyetlenebb és legszégyenteljesebb módon megölték? Hogy győzött volna, amikor inkább úgy tűnik, elárulják, megtagadják, megsemmisítik és csúfos vereséget szenved?

Miben áll a győzelme? Természetesen a feltámadásban: a halál nem tudja őt birtokában tartani. Győzelme oly hatalmas, hogy bennünket is részesít belőle: jelenvalóvá lesz közöttünk, és magával visz az élet teljességébe, az új teremtésbe.

De már ez előtt is megnyilvánult a győzelme, szeretetének legnagyobb tetteiben, amikor életét adta értünk. Ebben a vereségben teljes mértékben győzedelmeskedik. Behatol a halál minden apró szegletébe, és megszabadít bennünket attól, ami nyomaszt. Mélyen átalakít, és ezentúl mindenben, ami negatív, ami sötétség vagy fájdalom, abban vele találkozhatunk, Ő Isten, a Szeretet, a teljesség.

Pált rendkívüli öröm tölti el, valahányszor Jézus győzelmére gondol. Azt mondja, hogy vele és benne mi is le tudunk győzni minden nehézséget, sőt általa, aki szeret minket, nemcsak győztesek vagyunk, hanem biztosak „abban, hogy sem halál, sem élet [...], sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket Isten szeretetétől, mely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.” (Róm 8,37; vö. 1Kor 15,57).

Így már érthető Jézus felhívása, hogy semmitől se féljünk:

„Bízzatok, én legyőztem a világot!”

Bennünk ugyan nincs akkora lelki erő, mint Jézusban volt, de Ő velünk van és velünk harcol. Amikor fejünk felett összecsapnak a nehézségek, a próbatételek és a kísértések hullámai, azt mondhatjuk neki: „Ha te legyőzted a világot, akkor az én üldöztetésemet is le tudod győzni. A családommal, a munkatársaimmal együtt úgy érzem, hogy ez áthághatatlan akadály, úgy tűnik, nem győzzük, de amikor közöttünk vagy, bátorságot és erőt meríthetünk, hogy szembenézzünk ezekkel a viszontagságokkal, és felülkerekedjünk rajtuk.”

Nem diadalmaskodó elképzelésünk van a keresztény életéről, mintha minden könnyű lenne, és eleve megoldott. Jézus épp akkor győzedelmeskedik, amikor a szenvedés, az igazságtalanság, az elhagyatottság és a halál küzdelmét éli át. A diadal azt jelenti, hogy szeretetből szembe tudunk nézni a fájdalommal, és hiszünk a halál utáni életben.

Jézushoz és a vértanúhoz hasonlóan egyes kérdésekben mi is csak a mennyországban fogjuk meglátni a teljes győzelmet a rossz felett. Sokszor félünk a mennyországról beszélni, mintha ez a gondolat valami kábítószer lenne, hogy ne kelljen szembenézni a nehézségekkel, ürügy, hogy ne kelljen harcolnunk az igazságtalanság ellen. De nem így van, a mennyország reménye és a feltámadásba vetett hit határozottan arra készítet, hogy szembenézzünk a viszontagságokkal, támaszt nyújtsunk másoknak a próbatételek idején, és elhiggyük, hogy az utolsó szó a szereteté, mely legyőzi a gyűlöletet, az életé, mely diadalt arat a halálon.

Tehát amikor nehézségekkel találkozunk személyesen, vagy a mellettünk élőben, vagy a világ különböző részein élő emberekben, forduljunk megújult bizalommal Jézushoz, aki jelen van bennünk és közöttünk. Ő legyőzte a világot, és bennünket is részesít győzelmében, kitarja előttünk a mennyország kapuját, ahová azért ment, hogy helyet készítsen nekünk.

Innen meríthetünk bátorságot, hogy szembenézzünk a próbatételekkel, és mindent le tudunk győzni Jézusban, aki erőt ad.

Fabio Ciardi

KÁRPÁTALJA MÉG MOST SEM A PANASZKODÁS FÖLDJE

(I. rész)

Hiába élnek nem kevesen havi 10 ezer forintnyi hrvnyából, 1992-ben sokkal nehezebb helyzetből is felálltak. És hát az ott élők – köztük a szűk 10 százaléknyi magyar – a túlélés nagy művészei. Kárpátaljai hétköznapiak egy técsői születésű újságíró-blogger és egy exberegzászi pap szemével.

Barnamedve, huszti rezervátum megérinthehető pettyes szarvasokkal, faúszató, borvíz, gyomorgyógyító sajátai ásványvíz, 900 forrás, 56 hektáros megmagyarázhatatlan nárciszmező – „S ilyen áldások dacára / Ez a nemzet mégis árva, / Mégis rongyos, mégis éhes, / Közel áll az elveszéshez.” Petőfié az idézet, honnan máshonnan, mint A magyar nemzet című verséből. (Később még majd előkerül irodalmunk nagyja.) Ha arra gondolunk, az összmagyarság mely csoportja van ma a legnagyobb veszélyben, egyből a kárpátaljaiakat említenénk, és igazunk is lenne: a történelmi Magyarország megszűnésekor 58 százalékos volt a magyarság aránya ott, ma az 1,3 millió lakosból 120 ezer tartozik a nemzetársaink közé, a városok közt pedig már csak egyetlen magyar többségűt találunk, ez a pompás fekvésű Beregszász... A Kárpátalja-romantika és -valóság zeg-zugait járta be kedd este az Ifjúsági Kereszténydemokrata Szövetség erzsébetvárosi csoportjának hívására a Wesselényi utcai Contrast bárban Michels Antal – korábban Kárpátalján szolgált katolikus lelképásztor – és Gazda Albert újságíró (Cink.hu).

Bármennyiből meg tudnak élni

Nos igen, a könyörtelen valóság: 2009-ben, „jóléti” időben, amikor Antal atya megkezdte szolgálatát, még 30 ezer forintnyi hrvnya volt a fizetés, ma 10 ezer. Hogy hogy lehet ebből megélni?

– Szolyvára jártam egy idős asszonyhoz, akinek 800 hrvnyája (egy hrvnya 14 forint) volt egy hónapra, éppen annyi, amennyi a rezsire és a gyógyszerekre elég. Kérdeztem: akkor miből él? „Háztáji meg a gyerekek”, ezt válaszolta. Nagy túlélők, ezt művészi módon gyakorolják; a cipő el ne kopjon, a hűtő el ne romoljon, ez van nyáron, télen meg jön a fűtési szezon...

És ezek nemzedékről nemzedékre szálló túlélési technikák, nem nyírják a füvet sem, hanem kaszálják, vannak veteményesek, hátsó udvarok – veszi át a szót Gazda. – Elindulunk Trianontól, '44-ben jönnek az oroszok, a hetvenes évekre sikerül magukat úgy-ahogy összekapni, de a szovjet birodalom összeomlásakor minden megtakarítás odalett a hiperinflációban. Most eltelt 25 év, az újabb összeomlás viszont azért még nem mérhető a '91-eshez.

Stadiont építenek, beszállnak a nagyszülők

– Járnak az emberek dolgozni is, tudjuk, a 2004-es portugáliai foci-Eb stadionjait is nagy számban ukránok építették fel, de Cseh- és Magyarországra is járnak dolgozni – mutat rá, amihez Michels hozzászól: nem kevés olyan esettel találkozott, ahol míg a nagyszülők nevelték a gyerekeket, a szülők Spanyolországban és Csehországban keresték a kenyeret.

De hogy látják az általános viszonyokat a Kárpátokon túli Ukrajnából?

– Kárpátalja kis Európa, kis Magyarország, szinte nem is Ukrajnaként tekintenek rá, a tengerpart mellett a második nyaralóhely. Úgy reklámozzák: egy kis magyar konyha, amihez nem kell útlevel – érzékelteti Antal atya, majd Gazda bök közbe, a tengerparton, Krímben most nem éppen nyaralnak.

Porosenko orosz csokoládéja

Gazda szerint, ami egész Ukrajnát tekintve még számunkra is elképzelhetetlen, azok a jövedelmi különbségek: egy olyan országban, ahol a fent említett fizetés az átlag, a leggazdagabbak vagyona kis túlzással személyenként van akkora, mint nálunk a top 100 magyaré. Hogy tisztán lássunk: Antal atya hangsúlyozza, hogy Petro Porosenko miniszterelnök az ország 17. leggazdagabb embere, a narancsos forradalom nagy nyertese – egyik érdeklősége a Rosen csokoládégyár, ami vezetéknevéből származik, ez ül a mi korábbi Tibi csokinkon. A helyiek mondják is, inkább Szvitocs csokoládéből tankoljunk, az az ukrán, a Rosen orosz.

Azzal kapcsolatban, hogy a kárpátaljai ukránok, ruszinok, a mostani vészterhes időben miként gondolkodnak az országrész sorsáról, Gazda elmormogja, hogy néha nem bánnák, ha visszacsatolnák az egészet „Csehszlovákiához”, de komolyra fordítva a szót azt mondja, nehéz ebben állást foglalni. – Amennyiben a ruszinokra önálló népként tekintünk, kegyetlenebbül elbántak velük, mint a magyarokkal. Templomaikat elvették a pravoszlávok, vallásukat betiltották, nem is sokan vannak már, akik ruszinoknak vallják magukat.

De ahhoz képest, hogy mekkora sokszínűség, Antal atya szóhasználat szerint multikulturalizmus van Kárpátalján – ukrán, román, lengyel,

szlovák, magyar, vallásilag pedig kijevi ortodox, moszkvai ortodox, magyar református, ukrán református, görög katolikus, római katolikus, kijevi baptista és moszkvai baptista, utóbbi kettő abból adódóan, hogy a KGB beépült az egyikbe... –, alapvetően békevágyók az emberek: ruszinok, magyarok, ukránok egyöntetűen tartják, nem az övék a hivatalosan „antiterrorista műveletnek” átcímkezett háború, az ország túlsó szegletében zajlik, a sorozás sem túl sikeres, amiből most tartják a hatodikat. Vannak, akik azt is kimondják, csak vigyék Donbaszt (Luhanszk és Doneck megye), de maradjanak nyugton az oroszok, hagyjanak békeséget Ukrajnának. És igen, az autonómiakérdés is elő-előkerül Kárpátalján, ugyanakkor érdemes figyelembe venni – Gazda szerint – a már említett etnikai arányokat. S persze ki tudja, jó volna-e egy Donbasz, Odessza és Harkiv (oroszok) nélküli Ukrajna a magyar kisebbség szempontjából. (folyt. köv.)

Bucsy Levente – Magyar Nemzet